

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069435088/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Lise mig Tid til nogen videre Tale. – Hun skreg omkaps med det frygtelige Accompagnement udenfor Døren: »Overlade Dig Børnene? Hvad mener Du? Maaskee Du vilde tage mine Børn fra mig, mine Børn, som ere min eneste Glæde? Maaskee Du vilde kaste mig ud paa Gaden, men det skal blive til Løgn!» . . . Hendes Raseri havde nu naaet sin høieste Spidse, jeg lavede mig til at gaae, da i det Samme en hæftig Hoste overfaldt hende, og til min Skræk styrtede Blodet hende ud af Mund og Næse. Jeg fløi hen til hende, bragte hende til en Stol, kaldte den omtalte Naboerske til Hjælp, og løb til en i Nærheden boende Læge. Jeg var saa lykkelig strax at faae ham med mig, og ved hans Bistand standsede snart de farlige Tilfælde. Jeg tilbragte endnu den største Deel af Natten hos den Syge, og først om Morgenen overlod jeg hendes Pleie til den tjenstagtige Veninde, og ilede hjem, for at nyde den Hvile, der som oftest flyer den, der meest trænger til den.

Den næste Dag begyndte jeg, ligesom den foregaaende, med at gjøre Udveie for Penge, og denne Gang paa en for mig ydmygende og ubehagelig Maade. Derpaa kaldte jeg Lises sædvanlige Læge, den tilforn omtalte Brøder af Wilhelm S., til hendes Hjælp, besørgede selv, saa godt jeg kunde, Tøjet til Børnene, og med dette og nogle Forfriskninger til den Syge ilede jeg til hende. Hun befandt sig langt bedre, end jeg havde ventet. Lægen var der, og erklærede, at al Fare for denne Gang var overstaet.

Jeg havde den Dag mange Informationer, og kom først i Mørkningen hjem paa mit Værelse. Jeg var saa ilde tilmode, at jeg ikke engang kunde beslutte mig til at gaae ud og spise til Middag. Jeg satte mig i en Krog ved Kakkellovnsilden, og overlod mig til den nedslagne og bitre Stemning, hvori den forrige Aftens og Nats Begivenheder havde sat mit Sind, og som denne Morgens Fortredeligheder ikke havde bidraget til at adspredde. Da bankede det sagte paa min Dør. Misfornøiet derover, raabte jeg et neppe lydeligt »Kom ind!» og ved Ildens dunkle Lys saae jeg en lille krumboiet, ganske graa Mand, ligesom en Skygge, træde ind, og med et lille Buk sige: »Er der Ingen herinde?» ~ Denne Stemme vakte mig som af en Drøm. Jeg gjenkjendte min gamle Ven, den ærlige G., og kastede mig i hans Arme, som han udbredte imod mig. Den gode Gamle græd af Glæde, kaldte mig med de ømmeste Navne, og takkede Gud for at have oplevet denne Dag, da det kjæreste af alle Ærinder var ham overdraget: det at

bringe mig til min Onkel. «Han befalede mig at hente Dem,» sagde han, «og han var saa god og saa blødhjertet, da han gav mig den Befaling, at Taarerne stode ham i Øinene. Gud velsigne Jomfru Laura! jeg troer dog rigtig, at hun er bedre end andre Fruentimmer. Det er hende, som har udvirket dette. Hun formaaer alting hos sin Fader. Nu lad os gaae, min kjære Julius!» – Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg fulgte ham ufortøvet, og den velbekjendte, i saa mange Aar ubetraadte Port aabnede sig igjen for mig.

Min Onkel omfavnede mig taus, betragtede mig alvorligt og sagde: «Ak Julius! Ingen af os To har dandsset paa Roser, siden vi saaes. Jeg veed, Du har lidt og baaret Din Skjæbne, som en Mand.» Med en Inderlighed, som jeg endnu aldrig havde seet hos ham, taalede han med mig, og sagde: «Vidste Du dog, hvor det letter mit Hjerte at see Dig sidde her hos mig!» Min hele Sjæl smeltede ved hans Godhed, og en fortroligere Tone, end nogensinde tilforn, nærmede os til hinanden. Endelig efter at have omtalt det, ulykkelige Misforhold, der havde adskilt os, sagde han, at han fornyede de Tilbud, han dengang havde gjort mig, og tilføiede: «Jeg vil give Dig det største Bevis paa min Høiagtelse: Jeg vil reent ud sige Dig, at jeg veed, min Laura elsker Dig. Du har allerede for sex Aar siden gjort et saadant Indtryk paa hendes barnlige Hjerte, at i hele dette lange Mellemrum har Intet kunnet fortrænge Dit Billede deraf. Du har nu gjort hendes Bekjendskab; hvorledes behager hun? Jeg lod ham ikke tale ud, jeg gjorde en Bevægelse, der næsten kastede mig for hans Fodder, jeg trykkede hans Haand til mine Læber, og næsten ude af mig selv udbrød jeg i den første begeistrede Tilstaaelse af min Kjærlighed. Min Onkel syntes næsten at dele min Henrykkelse. Han tog mig med begge Hænder om Hovedet, og kyssede mig. Men derpaa saae han mig alvorlig ind i Øinene, og sagde: «Julius! Du bedrager mig ikke, det veed jeg. Hiint uværdige Forhold, er det aldeles brudt?» – «Som et Kjærligheds-Forhold? Ja!» svarede jeg: «I hele Aar førend hiin Dag, da jeg mødte Laura, har ikke mindste Kjærtegn fundet Sted mellem mig og dette ulykkelige Fruentimmer, hvis Skjæbne jeg mod min Villie har fordærvet.» – «Gud være lovet!» raabte min Onkel: «Du vil da uden Vanskelighed indgaae mit forømtalte Vilkaar, at overlade mig Omsorgen for hende og Dit Barn?» – «Nei,» svarede jeg: «det vil jeg ikke.» – Min Onkel reiste sig hæftig, og gik taus op og ned ad Gulvet. – «Hør mig rolig,» vedblev jeg: «hør mig, som en Fader, som